

СТАРМАЛИ

ЛИСТ ЗА ЗБИЉАЊЕ ШАЛЕ.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 10, — 5, — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се пишу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX, Porcelangasse 56.) — Преплата и све што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

Две чорбе.

Две се чорбе сад кувају
(Видим, и да нећу),
Једна с' кува у Стамболу
А друга у Бечу.

Беч и Стамбол, — за тим кујнам'
Многи баш не пишту*),
(Најлепше је што се скува
На своме огњишту.)

Беч и Стамбол апетиту
Баш не одговара;
Али ништа, — све то стоји
До добра куварара.

Према томе свака чорба
Могла б' бити фајна,
Ал за сада, бар за сада
Запрашка је — тајна.

Ове чорбе нама до сад
Још познате нису,
Но ћемо их скоро, скоро
Познат' по мирису.

Народ за ког с' ово кува
Тај живи у нади,
„Мораћу вас, чорбе јести
И да није глади!

„Ако једна почне пећи,
Друга ће да пречи;
Ако једна забрљечи,
Шат друга излечи.

„У једној ће ваљда бити
Славе наше лорбе(р), —
Благо роду, за кога се
Две кувају чорбе!“

Ове речи нису моје,
Само су цитати;
Ја ћу нешто друго рећи
У једанајст сати:

Ја бих вол'о једну чорбу,
Ал да је пред кума;
Једну чорбу, — са запрашком
Српског споразума.

Али кад нам српска срећа
Таке чорбе не да,
А ми ћемо већбати се
Оштрењем погледа;

Мотрићемо, бележити
Шта нам главе раде,
Запамтити — који кувар
Боље куват' знаде.

Шетња по Новом Саду.

CLVI.

Господи у Будапешти, као што су министри, чиновници, пандури и чивутски новинари, одмах се смучи и три дана немају среће, кад само чују или сањају што о злогласном Новом Саду. Они себи представљају, а тако им представљају и њихови овдашњи шпијуни, да по Новом Саду све сами бауци трче дању-ноћу по улицама; да сваки Новосађанин има у сваком џепу по три оке димамита; да је свако перо на столу којег новосадског Србина револвер и да каме-

*) По граматички требало би казати: пиште, — али при овоме послу „Пиште, ћуле, Коломани итд. имају мало споредну улогу.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

ије са новосадске калдрме само искаче из земље и отскаче у вис, те лупа мађарске и чивутске прозоре. Они су, даље, тога уверења, да су сви сународници наши овде у Угарској лутке, које не умеју самс мислити и по своме увиђењу што делати, него да сви Срби у Угарској имају на штикли повезан конац, од којег је други крај у Новом Саду, те кад се овде повуче а конци се сви затегну и лутке онда играју, скачу и немирују.

Само је тој господи пандурима, и другим министрима и Чивутима за чудо, како да никад не букне ни најмањи пламичак у Новом Саду, него ето још једнако изгледа све мирно и питомо, а толике су прилике биле, да се ма што налик на какав немир појави, те да се они могу за то ухватити и рећи: Ето јесмо казали! Док међутим у њиховој мирној и патриотичној Будапешти сваки час лупају Тиси и Чивутима прозоре, гомилају се по улицама, пробијају дућане и плачкају; исто тако и у старој круниденој вароши мађарској Пожуну, па у лојалном Шопроњу, у чисто-мађарској Њиређхази, у Тисином Дебрецину, па онда даље у цивилизованом Бечу и културтрегерском Берлину и т. д. свуда се појављују немири у разном правцу, а Нови Сад ћути као заливен, његови грађани живе у љубави: Срби пазаре код Чивута; Немци дају синове у мађарску гимназију; Словаци зидају чивутске куће; Калвини чувају српске винограде; Мађарице месе лебац и за Србе; Немци келнери послужују у мађарским кафанама српске госте; Српкиње узимају за дојкиње својој деци једре Мађарице; Чивуткиње нај-

мљују хришћанске девојчице за „кицмадле“; Русини сеју роткву и патлиџан и за Мађаре; — све то иде лепо и красно, и то не само сада, кад се у Будимпешти обијају златарски дућани, у Загребу газе мађарске фирме, а у Њиређхази бацају Чивути у ватру, него Нови Сад је остајао увек миран и питом и онда, кад су комесари дерали општинске протоколе, кад су односили у суд Матичине књиге и у опште, кад су ма „какова нибуд“ искушења наилазила на питоме, мирне и лојалне Новосађане.

За то би препоручили будапештанско-чивутским новинарима, и њиховим прапорцима по провинцији, да добро промозгају имају ли право кад нас сумњиче, и нека се сете, да док Иштоци на сабору говори против Чивута, дотле Новосађани Срби свечано дочекују пештанске чивутске „шифтштелере“; док у Будиму лупају Тисине пенцере камењем, дотле ми овде у српском позоришту представљамо идеју „Хунгарије“, где суделују наше жене и наше кћери; док у Пешти обијају чивутске дућане, дотле код нас српско певачко друштво суделује са мађарском „Далардом“ у концерту, којег је чист приход намењен фонду те исте „Даларде“, да би јој се осигурала егзистенција, јер је била на ком часу да пропадне.

Ово не спомињем што замерама томе суделовању, грађани једне вароши и треба да живе у љубави и узајамности, него што хоћу оне новинарске Чивуте да повучем за браду, да увиде како су јадни и жалосни тумачи јавнога мњења и како својим гушчијим перима и гушчијом машћу прљају невиност нашу и муте чисту воду наше слоге и узајамности, а нема моћне ру-

ПОДЛИСТАК.

Добра партија.

(Свршетак.)

Госпођа Лена седла је за својим пиваћим столом и нешто је шила.

„Охо, господине Летићу“ дочека га она, „охо, па данас је недеља, а ви ипак не одосте шетати, већ походите мене, — но то је баш лепо од вас!“

Летић није околишио много, већ као, што но кажу: с неба па у ребра:

„Госпођо Лено, нисам дошао на празан разговор, ни тек само онако да ме време прође, — важан, велеважан је узрок мојем доласку данас.“

„Шта? Нешто важно имате да ми саопштите, господине!“ запита стара Лена зачуђена и спусти шав на крило а наочари своје подиже са борно сабранога носа на чело, које је још борније сабрано било. „А шта то може бити, баш сам радознала.“

„Госпођо Лено“ поче пунонадежни младожења, „ви знате да сам ја поштен и ваљан човек; ви знате да сам ја у магистрату под платом и да своју сигурну кору хлеба имам. Знате да нисам пијаница, ни карташ, ни ноћник, да нисам лакомислен човек —

„Знам, знам, чедо моје, знам ја то добро, прихвати стара Лена, — „али на што то и говорити. Шта хоћете тиме да кажете?“

„Шта хоћу да кажем?“ замуца Летић, малко збуњен, гледајући у свој шешир који је непрестано обртао, — „шта хоћу да кажем? притрните се, сад ћете чути.“

„Но, но па немојте се ни најмање устручавати. Мени можете сваку своју тајну поверити!“ тако га је храбрила старица, која је сад све већма нестрпљива и радознала била.

„Па лепо, госпођо Лено! Ви знате, да сам ја самцигит, — кад кинем немам кога ни да ми на здравље каже, кад ми се откине са кошуље дугме, немам кога да га пришије, кад ми се чарапа подере, немам никог да ми је заштопује; све то морам сам да радим, — ја, мушка глава, који сам вичан перу и мастилу само.“

„Ала, ала, човече, па ад вам се тако што деси, донесите мени, ја ћу вам радо помоћи. Та то су маленкости. А ја ћу то радо учинити. Своме ближњему ваља помагати, — говорио је увек покојни г. игуман.

„И ја сам тога мишљења,“ одговори пунонадежни младожења, — али, госпођо Лено, ја сам човек, који имам и поноса, мени би тешко било да примам услуге тек онако, као из милости, ја —

„Знам, знам, али и ви мени више пута бивате на руци, кад имам посла у магистрату, или кад треба што да се напише, па ће те ми и од сада бити у помоћи. И онда моје услуге нису никаква милост, то је онда признање и дужност.

„Добро, добро, госпођо Лено, нека је и тако, — ал ја би волео да међусобно та дужност добије своју лепу

ке, да том шактерском послу стане на пут, те да се већ једном истребе прави рушитељи поретка и напретка, слоге и братства у нашој држави.

Аб.

У Ш Т И П Ц И.

§. Загрепчани су до сада устајали само против Њирилице, а сад им ето на грбовима ни латиница није по вољи!

□ Новине јављају, да Загребачке финансије рђаво стоје. Да ли ће се поправити, идемо Давидимо!

† Тице певају, цвеће мири, али у Загребу не мири.

≡ У селу Јаску нема свештеника, те ни на св. Преображење не беше богослужења. Да није опет какав турски „цар Сулејман јасак учинио“ да им се неда свештеник!

+ Новине јављају, да је финансијални равнатељ Давид, што је оне мађарске грбове истако, оболео. Да није о грбавио?

○ Загребачки пророк Давид свира у харфу, али неће нико да игра, како он свира.

× Истог Давида, што је мађарске табле

форму; да није тек од данас до сутра, неко да се то некако стално учврсти.“

„Ала, ала, господине Летићу, ви ете мени данас нешто збуњени, или вас ја не могу добро да разумем. Кажите ми јасно, шта сте наумили.“

„А ви чујте дакле! — Наумио сам да се женим,“ превали преко уста некористољубиви дијурниста и онда му чисто одлану.

„Да се жените! Тако ми кажите; е, то већ разумем. Па коју сте изабрали, у коју сте се загледали, хехехе, ви мирни ђоволане? Хоћете ли требати и моје помоћи, да провадишем, ха?“

„То ми неће бити потребно. А изабрао сам ону, која ће ми најбоље дугмета пришивати и чаране штоповати.“

„Којешта. Та то зна свака женскиња, т. ј. ако није каква бароница. Име, име хоћу да чујем.“

„Па зар ви мене још не разумете, госпођа Лено?“

„Та разумем, разумем, — то јест управо — не разумем, ако хоћете истину да вам кажем. Аха! А да неће бити фрајла Рахила, поред чијих прозора ви чешће шпартате. Је сам ли погодила?“

„О, тамав фрајла Рахила, та та не зна ни коначу иглу уденути. Маните се ње. Него знате ли шта, госпођо Лено, ако ви не би били противни“ —

„Али шта, за бога! та ја немам ни кћери ни рођаке на удају, — говорите јасније.“

„Ја би хтео — да ви за мене поћете. Је л' вам то јасно?“

„Ја!!“

обесио на финансијско здање у Загребу, наименовао је министар за мађарског таблабирова.

Д Загрепчани се боје, да не дође опет земљотрес, те да не полупа какве прозоре и не посваљује какве фирме.

+ У Загребу неће људи да читају „Псалме Давидове“ на мађарском, него на свом језику. Па ко им то може замерити?

● „Н. Београдски Дневник“ јавља, да је у Београду управа вароши „предала суду на суђење једну читаву дружину опасних лопова“. А зар има у Београду и каква дружина безопасних лопова? И да ли би требало и њу суду предати?

□ Исти лист јавља, да се у Београду изгубио један ђак, који има „на ногама ципеле, и на глави сламни пешир.“ (Остали ђаци носе ваљда на глави ципеле, а на ногама пешир.)

○ И у том Београду увек мора нешто ванредно да се догађа! Сад ето хоће да отворе ванредну скупштину!

△ Један који лека ради пије тричне киселице, отишао је у Беч на електричну изложбу, јер се нада, да ће тамо добити електричне киселице.

§. Један учитељ задаје деци рачун: Кад само у

И стара Лена склопи руке, а изгледало је заиста као да ће у несвест пасти.

Сад се тек Летић нашао у забуни и запари. Шта ће сад? Ћутао је. И она је ћутала. Као да су обоје неми.

После неколико минута прибра се госпођа Лена и рече: „Даклем мене сте ви изабрали, драги господине Летићу“ „Вас, и никога другога — то јест ако ме не одбијете . . .“ одговори „драги“ г. Летић.

„Е, тој се срећи нисам надала под моје старе дане! Тако ми бога, о томе ни сањала нисам.“

„Даклем ви пристајете.“

„Кад је ваша воља г. Летић, ја се не смем противити.“

„Јесте то је моја воља, — и то од свега срца.“

„Онда сам ја ваша такођер од свега срца.“

„Ја сам сретан човек, госпођо Лено!“

„Мани се титула, драги Летићу, већ зови ме просто твојом Леном. — Али кажи ми молим те, како си ти баш мене изабрао?“

„Но, па ја држим да ћеш ми ти најверније дугмета пришивати —“

„И чаране штоповати. Јест, добро си добро погодио, нико те други не би тако својски послужио“ уђе му у реч стара млада невеста. „Па добро ће бити теби и мени; кад прионемо и ја и ти, моћи ће се добро живити, боље него овако сваки за себе.“

„Тако је, драга Лено тако је.“

„Па кад ћемо се венчати мој добри Летићу?“ запита Лена, играјући се крајем од кецеље.

Бачкој има око 20 упражњених парохија, кад ће се ове попунити, кад Герман истерује наједанпут по 12 свршавајућих богослова из школе?

* * *
= Кад се од богослова, будућих свештеника иште да љубе свој народ, колико онда мора г. Радић написати још брошура, па да они имају довољно књига, из којих ће се научити тој љубави?

* * *
+ Ономад су из новосадског аришта три роба пуштена на слободну ногу. Слободу су своју наступили ноћу у тишини и „без збогом и без опроштаја.“ Чујемо да сва тројица славе св. Прокопију.

Аб.

Интернационални стихови.

Главама реци: главе!
Тиквама реци тикве!
Sum cuique.

Extra Hungariam non est vita.
(За то многи Маџар у Америку хита).

Тиса има једну касу,
Коју пуни бес.
Тамо лете црне тиге,
Кукавице, издајнице, —
A ki tesz, annak lesz.

Много се планира,
Много се риска,
Па и окупира,
Под девизом мира.
Чудан је то мир —
Heute mir, morgen dir.

И они узеше календар у руке; гледаше и разгледаше, и урочише да венчање буде што пре.

Но нека нико не мисли да се Летић само претвара он је заиста весео био и задовољан, што му је ова ујдурма добро за руком пошла. Он је у мислима својим већ зидао куле по ваздуху, — он је у мислима већ пребрајао оних 20 хиљадарака, у које је нелицемерно заиста заљубљен био; али добро се чувао да о лозу и добитку пре венчања ни речи не прослови својој невести. Казаће јој кад буду прави муж и жена, пред богом и пред олтаром венчани, кад и веже света веза, која се не раскида.

* * *
Прође венчање и сретан младожења са сретном младом беаху сами код куће.

„Ленка ми смо сада муж и жена. Дужност ми је и то веома мила дужност, да ти нешто саопштим, што ће срећу нашу стоструко да увелича.“

„Е, да! Па реци, молим те, да чујем!“

„Де донеси мало твој лоз.“

Tudja Pál mit kaszál.
Има таких доста
Пословица стални, —
Само не знам Tisza Kálmán,
Mit fog ő kaszálni.

Румуни се за сад вешто
Одупиру мамцу, —
Они веле:
Ниш ку Турку ниш ку Њамцу.

Кад државном тужиоцу
Кривац виче: сакри ме!
Онда правда плаче, —
Ninc illae lacrimae.

— Зар.

Мутавцић и Глуварић.

Мутавцић. Није истина, да су данашњи српски министри тако лакоми. То је само беда.

Глуварић. Само Чеда?

Мутавцић. (Виче) Само беда.

Глув. Аха!

Мутавцић. Па сад морају и они други да се стиде на његову конту.

Глув. Шта? Опет Бонту?

Мутав. И веруј ми, да се народ у Србији не мрзи, него се баш воле с њима.

Глув. Добро си казао. И ја велим: доле с њима!

„Мој лоз“ — запита Лена отежући слоге ове две речи.

„Па да, онај твој лоз, што си га добила од покојнога господина игу —“

„Бог да му душу прости!“ прекиде га Лена.

„Онај лоз, што си ми га показала пре неких четири недеље дана,“

„Онај лоз?! —“

„Та да, да, онај лоз, онај лоз.“

„Тај сам лоз ја — продала.“

„Продала?“ викну Летић срце парајућим гласом, — „продала.“

Цела соба поче око њега да се окреће. Ноге му клецаше и он са намрштеним челом мораде сести на старо Ленино канабе, гуњајући у себи:

„Бабу си на врат узео, — а новци се растопили!“

„Новци се растопили, — а баба ти на врату остаје.“

(По немачком.)

Ђира Чујем да ће загребачки изгредници бити стављени под криминалан суд.

Спира. Под криминалан суд не могу бити стављени, јер ту нема криминала; то је било само интабулација и екстабулација мађарскога језика.

Ђира. Па да ко ће ту да суди?

Спира. Не може нико судити, већ ако би Маџари васкрснули своје негдашње т а б л а-бирове.

Ђира. Али руку на срце, кажи ти мени, каква управо посла има Мађарски језик у Загребу?

Спира. Посла нема никаквог. Него ти знаш да маџ. језик има пасију да се распростире у ширину.

Ђира. Е па онда су му Хрвати још и помагачи били.

Спира. Како то?

Ђира. Они су га скинули доле, да се мало распростре и у дубину.

Нови Саде...!

Нови Саде, Нови Саде,
На тебе се Чиве деру —
На курјаке дижу вику
А лисице месо ждеру.

Ти си балван у оку им,
Страшило си њима свима,
Кад ти име само чују
Већ их хвата љута зима.

А ти ћутиш, ти си миран,
Комесарске сносиш штикле,
И шпијуне и чудеса,
И Чивутске „лајтартикле.“

А где Пеште, Њиређхазе,
Где Шопроња и Пожуна!
Њих узносе, величају, —
Тебе грде косе ипа!

Ал' нек сада жидско перо,
Забележи и запише,
Ко ј' бунџија, а ко мирним,
Патријотским духом дише!

Нови Саде, Нови Саде,
На тебе се Чиве деру —
На курјаке дижу вику
А лисице месо ждеру!

Ђука. Па право имају мађарски листови, што кажу, да је г. Радић Москов!

Ђука. А како то?

Ђука. Та он се сам хвали да има 15 фунти моска.

Ђука. Рђав ти је каламбур: не каже се „моска“ него „мозга.“

Ђука. Е, ал' онда бих и место „Москов“ морао му рећи да је „Мозгов!“

Ђука. Радићева брошура носи наслов „Un priu di luce,“ шта значи то?

Ђука. Та ваљда то, да он пије (тамо) ди је луче.

Ђука. Београдски листови обично имају под насловом какав год „мото“ а само шаљиви лист „Зврчка“ нема. Какав би био мото згодан за њу?

Ђука. Ја мислим да метне оно Бранково:

„А ко тражи за весеље цвеће,
Заман тражи ту га наћи неће.“

Аб.

П у с л и ц е.

Даклем Анђелић се живо заузима за стари правопис. Можда се и он згадио на Јоту.

Цео се свет сада само око тога брине како да се учврсти мир. Ево већ у Руми катане туку српску децу сабљама по глави. Ако већ и то није кадро, да учврсти мир. онда не знам шта је.

Кад је била Пауновићева част у Вуковару, где је Анђелић софру благословио, гости су се мало боцкали ножевима (за доказ да су потпуно достојни благослова његова).

Даклем Есларски шахтер Шарф сад се без бриге шета по Пешти. Ни лук јео ни на лук мирисао. (А ако ништа друго, то бар за цело знам, да је и лук јео и на лук мирисао).

Даклем Маџари су нам доказали да Бранко није био појета. Е па добро! Али то ће тек допустити, да се Бранко бар у неком пункту може сравнити са Петефијем, — то јест да није био рођен Маџар.

Ротшилд је недавно платио 10.000 франака за једну стару марку, да њоме попуни своју збирку. Е кад тако лепо уме својим новцем да рукује, ја му желим да не дочека какав комунистичан кравал озлојеђене гладне светине.

Није то „ванредна скупштина“ што се сада сазива у Београду, него је то проба како ће да испадну избори; па ако испадне по вољи, онда ће тек да дођу главне ванредности.

Аб.

Тефтер попа Дрињака.

Приповеда се у Херцеговини како је био некакав поп скрај Дрине, који није знао кад је који мјесец ни година, па ни бројеве, но само знао је писати, па при смрти рече сину: „Ако овога пута умрем, наћи ћеш у тефтеру ко ми је што дужан, те наплати.“ Кад умрије, син му нађе тефтер и у њему је стоји написано ко му је што дужан, ево на који начин.

„На покојнога кума чиста конта по божићу, знамо и ја и он колико је.“

„На комшију Мићуна 37 и сувише добити, ако до године плати, добити да не да.“

„На Јешњу из доњег села два руна вуне и 7 драма, ако би заинћарила, нека се она закуне али ћу ја. На Алију из Требиња много кусура, али је и он мени дувао, негдје смо сублизу; ако не плати до годишта, никоме ништа и т. д. Упита га попадаја: „Синко! има ли много у пустој тефтеру?“ — Има мајко, много ако сами платите, а ако понијеште на душу, нема ништа; него ето њих а ето оца па нека их он лавом чини на кијамету, јер нико не зна колико је, ни на кога је, до самога пок. оца.“

Носили вино и ракију у врећама.

Приповједа се како су Дрињаци пошли у Дубровник да купују што им треба за Никољдан, њихово крсно име. Пошто су све били купили, одоше да купују вино ракију на једноме броду (лађи) који бјеше у Дубровник допловио; кад тамо, двојица од њих заборавили донијети са собом мјешине. Ударе на чудо шта ће како ли ће, те се домисле да у врећама носе вино. „Како ћете у врећама носити вино?“ упита их капетан оне лађе. — „Ништа лакше, реку му; наше су вреће од кострети, па кад се поквасе, не би их човјек ножем пробио, а да би и прокапале на које продрто мјесто имам признајех врећа, па ћемо увалити пунању врећу у другу празну, ако прокапље кроз прву неће кроз другу, мој приморче!“ Кад натоварише све и сви кренуше, почеше их људи сретати и говорити: Ма људи! као да вам ове вреће капљу; виђите шта је, срамота је да се просишље. — „Имаш право, приморче!“ . . . те сваки од оних што су у вреће били вино сасули, скиде капу с главе, па све поред коња да му у капу капље, и кад би се половина капе наточила попије и понуди дружину, час једнога, час другога, а кад су на по пута дошли, у врећама не остаде ни капи. Кад су дошли дома, питају их жене: Ђе вам је вино? — Богме нешто попиле вреће, нешто ми са дружином, па оде све! — „А светоме Николи?“ — Богме ја му нијесам крив ни дужан; он је — да му за славу — знао да се њему носи, па бјеше и он, или не дат да се лије, или бјеше доћи да пије.*)

*) Ове су две приче прештампане из књиге „Народне Подругачице“ које је покупио пок. Вук Врчевић, а књига је изашла ових дана у Дубровнику накладам књижаре Д. Претнера. Ова књига заслужује да је набави сваки пријатељ наших нар. умотворина. Ур.

Ви'те да помажу новине!

Ономад је „Стармали“ замерио, што се бурад, што поливају нашу варош пуне оном смрдљивом водом на Лиману. И ви'те то је помогло!

Сада се више не пуне та бурад на Лиману.

А да где?

Ено нека сваки, ко има вољу оде у јутру пре шест сати на ону фараонску бару између протине Елбе и наших грађара, та патријотична бара (патријотична је с тога, јер је узела на себе мађарску народну боју, те је сва зелена) постоји ваљда још од пре откривења Америке; смрди као да ко сипа у њу Радићеве брошуре и посланице, и у ту се бару свако јутро пре зоре утерују троја кола са оним зеленим бурадима (јер и бара је зелена) па се напуне онога гада и тај се гад носи на пијацу и друге живе улице, те се свако јутро поливају тако да кад ми устанемо и пођемо послом потим улицама, а оно је већ колера и јектика пренешена те ми нашим дигерицама сушимо оне поливене улице

Имјејај, полицијо, уши слишати да слишиш!

А да где је Дунав?

Аб.

Браћи у Загребу.

Кад нећете да примите оно Суботићеве:

„Што је драги камен злату,

То нек буде Срб Хрвату;

Што је златна круна грбу

То нек буде Хрват Србу.“

А ви ћете морати примити оне Тисиневе стихове:

„Што је злотвор „jó barát-у

То нек буде Срб Хрвату.

Што је мађарски натпис грбу

То нек буде Хрват Србу!“

Аб.

Стари су доктори били практичнији.

У стара времена доктори су не само медицином него и лепим примером лечили, или бар помагати трудили се. Тако причају о неком доктору Чижеку, који је пре 40-50 година практикује у М. да је у тој методи врло искусан био.

Н. пр. позову га каквом болеснику у јутру, — ал он дође тек у подне, баш у 12 сати. Болесник му ређа све шта га боли, а он: „Имате ли ви апетита? то ја вас питам; јер то је најглавније.“

Болесник. Немам, господине апетита, ама баш не могу ништа да једем.

Доктор. Којешта, којешта! Многи људи мисле да немају апетита, а то није истина. Они само не уму да отворе себи вољу за јело.

Болесник Ја не знам, можда ви имате право, — али. . .

Доктор. Па н. пр. шта имате данас за ручак. Домаћица. Испекла сам му, господине крсно

пиле као на сунцу печено али неће га ни окусити, баш као ни јуче!

Доктор. Дајте ви то пиле амо на астал, да ми видимо хоћел се паћи апетита.

Домаћица. (Донесе пиле)

Доктор. (Седне па једе а уз то једнако говори) Видите, овако се једе! Видите, ни ја нисам гладан, — али кад погледим овај красни батак, апетит се тако пробуди. (поједе га) Видите ово крило, само га треба знати уважавати оно ће вас само научити како ће те га појести (поједе га) па ову тртицу, па овај бубрежак, а, а, а, та не може бити да ви немате апетита.

И доктор је заиста знао тако слатко јести, тако густиозно, да је болесник више пута повикао: Станите, господине, оставите и мени мало! — Апетит му се отворио, — али онда пиле је већ било — па и прошло.

(Таке примерне експерименте правио је др. Чижек не само са пилићи, већ и са обареним јајима, и са ајмоцем, и са телећим шницлама и т. д. — и увек је задовољан био са успехом свога лечења)

М—нин.

„Un piu di luce.“*

(„Ив пиу ди луче“.)

Место да нас сатављају,
А они нас луче —
Еј јадници, зар је то
„Un piu di luce“ ?!

Аб.

*) Ово је наслов дерне брошуре неког племенитог Емилијана.

Фуксов слагач.

Бокељи се враћају.

Бокељи се враћају
На своја згаришта;
Ако кућа немају,
Наћи ће с' — аришта.

Тешко њима, кад им се
Друго што не спрема.
Њина суза, заиста,
Родитеља нема.

Гр...

Сравненије.

У званичним „Српск. Новинама“ читамо ово:

„Лена Банганин пиљарица, јутрос је мерила криво пасуљ на пијаци, за то је стављена под истрагу“

У норвешким листовима стоји опет ово:

„Јутрос су наша господа министри стављени под истрагу“ (ти за цело нису пасуљ, него су можда што друго криво мерили.

Бубнуотека.

Славно Поглаварство Села Јазка.

Овим се дознања достављам Од Чест: Монастира Беочина упућујусе ове 2. Жене, које се догодило да је нестало 2. коња, један Манастирски коњ који је Бео, и један коњ Мрков, у 1. уво расечен, Овим се у Мољава даби упутили даље акоби Могли у траг ући овој Штети.

У Мон. Малој Реметици 2/11 1882.

Б. К.

Јеромонах.

Господин Началник овој Истој Лекси Јоцићевој по казивању Можете предати коње.

Б. К.

Јеромонах.

Нове књиге.

Послате уредиштву на приказ.

Добри другови, приоветка за децу. Немачки написао Фрања Хофман Издање српске књижаре браће М. Поповића код Светог Саве у Н. Саду. 1883. Цена је 30 новч. Цареви и краљеви у српским народним песмама. Исто дање српске књижаре браће М. Поповића код Светог Саве у Новом Саду. 1883. Цена је 15 новч.

Одабране српске народне песме. Издање српске књижаре браће М. Поповића код Светог Саве у Новом Саду. 1883. Цена је 20 новч.

Ивана Тургењева појезија у прози с руског превео Милан Данин. Велики Бечкерек издање књижаре Грчића и Марковића. 1883. цена 40 новч.

КЊИЖЕВНА ВЕСТ.

Први календар за 1884. годину

Сад је баш изишао из штампе:

ЦАРИЋ

МАЛИ КАЛЕНДАР СА СЛИКАМА ЗА ПРЕСТУПНУ 1884.

Цена 20 новч. или 40 пара динарских. Препродавци добију за готов новац комад по 12 новч.

ЗА КРАТКО ВРЕМЕ ИЗИЋИ ЋЕ:

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1884. ГОДИНУ који је богато урешен најновијим и најлепшим сликама уз најодабранији и разноврстан садржај, као и досад што је доносио.

Ми смо се потрудили да овај највећи буде и за 1884. год. најбољи, најлепши и по томе најјефтинији српски календар, као што је то и до сада вазда бивао, што ће у осталом за кратко време сам „ОРАО“ најбоље потврдити, а ми ово само међутим укратко јављамо поштованој публици и нашим дојакшоњим комисионарима, који нека се изволе унапред пријавити колико којег календара да им пошљемо.

ШТАМПАРИЈА А. ПАЛЕВИЋА у Н. САДУ

издавалац „Орла“ и „Царића.“

Књижевни огласи

СЛИКА БРАНКА РАДИЧЕВИЋА.

Са свију страна ми стижу гласови да публика слику Бранка Радичевића тражи и распитује, јер иста још готово никако није у народ ушла.

Зато се обраћам српској публици а нарочито српским учитељима, да се у своме месту око тога заузму и непосредно са наруџбином на мене обрате, на које ће одма слике per Nachname добити, у таквим приликама даваћу рабат исти као и књижарама ^{38/100} исто тако се сваки па и са најмањом свотом може на мене обратити.

Уједно јављам свима српским књижарама које би мањи број слика желели, да ми се неисплаћује у комисију, већ per Nachname, јер сам онда у стању много већи проценат дати. С поштовањем

П. Аничић, ксилограф
у Лајпцигу, Schletter Str. Nr. 12.

ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМЕ САДУ

ПРОДАЈЕ СА СВОГА СТОВАРИШТА:

Књиге за школу:

Буквар са сликама за срп. осн. школе од Дра Ђ. Натошевића гл. школ. референта, ново издање	16 н.
Упутство уз буквар за основне школе	10 "
Црквено-словенски буквар са читанком од Дра Ђ. Натошевића гл. школ. реф. ново издање,	16 "
Читанка за други разред српске основне школе од Дра Ђ. Натошевића гл. школ. реф.	24 "
Читанка за трећи разред српске основне школе од Дра Ђ. Натошевића гл. шк. реф.	28 "
Рачунски примери за учен. 3 њег раз. ос. шк.	8 н.
" " " " 4-ог " " "	8 "
" " " " 5-ог " " "	10 "
" " " " 6-ог " " "	8 "
Зоологија за учитељ. и више девојачке школе израдио Владан Арсенијевић, проф. учитељске школе у Карловцу, цена	80 "
Велика катавасија	1—
Мала катавасија	20 "
Ћимнастичке игре са сликама Део I.	1—
Одабране народне песме за учење на изуст у срп. основ. школама, друго издање	10 "
Дисциплинарна правила за учитеље срп. осн. новних школа	10 "
Наставни план за срп. нар. учитеље	20 "
Нове метарске мере	10 "

Ко поручи на више ових књига за готов новац или уз поштарско поузеће (per Nachname), добија 15—20, а код неких од ових књига 40% рабат.

Штампарија А. Пајевића

у Новом Саду.

I-во ц. к. овер. дунавско — паробродно — друштво

РЕД ШЛОВИДЪЕ.

пошт. лађа
од 5. (17.)
до даље

почињући
Јуна
наредбе.

У ЗЕМУН: сваки дан после $\frac{1}{2}5$ сати после п.

У ТИТЕЛ: средом и недељом после $\frac{1}{2}5$ сахата после подне.

У ОРШАВУ и ГАЛАЦ: средом, петком и недељом после $\frac{1}{2}5$ сати после подне

У БУДИМ-ПЕШТУ: сваки дан у $\frac{1}{2}11$ сахата пре подне.

ОТПРАВНИШТВО.

Ред возње жељезничких влакова

од 1 јуна о. г.

БУДИМПЕШТА-НОВИ САД.

	путнички влак	мешовити влак
БУДАПЕШТА (Јозефштат) полази	7:45 ујутру	8:23 у вече
БУДАПЕШТА (Францштат)	7:55 "	8:44 "
СУВОТИЦА стиже	12:34 ц. п.	4:53 "
СУВОТИЦА полази	1:00 п. п.	5:40 "
НОВИ САД стиже	4:05 п. п.	10:00 "

НОВИ САД-БУДИМПЕШТА.

	путнички влак	мешовити влак
НОВИ САД полази	11:55 пре п.	5:35 "
СУВОТИЦА стиже	2:55 п. п.	9:51 "
СУВОТИЦА полази	3:10 п. п.	10:35 "
БУДАПЕШТА (Францштат)	8:12 у вече	5:42 ујутру
БУДАПЕШТА (Јозефштат)	8:22 у вече	6:00 ујутру

ОГЛАСИ.

ЗВОНА

по најновијој и старој системи, са
гвозденим и дрвеним крунама,

хармонијски удељена, а од најфинијег
метала са најчистијом изградом

израђује ливница 3—12

БОРБА БОТЕ СИНОВА У ВРШЦУ